

не має її знижувати повністю. Її сфера впливу розповсюджується не тільки на партнерів чи працівників, а і на покупців. Тому, під час воєнних дій важливо у бізнес-комунікації дотримуватись легких правил ведення комунікації та забезпечувати безперебійний контакт, також варто приділяти увагу розвитку відділу зв'язків із громадськістю і розвивати його в існуючих умовах.

Список використаних джерел:

1. Forbes.ua. Комунікації під час війни. Як лідеру говорити зі співробітниками, щоб підтримати команду. URL: <https://forbes.ua/leadership/komunikatsii-pid-chas-viyni-yak-lideru-govoriti-zi-spirvobitnikami-shchob-pidtrimati-komandu-15032022-4673> (дата звернення: 06.11.2022)
2. MMR / Marketing Media Review. Олена Плахова. Інтегровані комунікації під час війни. Досвід Нової пошти / MMR EDU, 2022. YouTube.
3. Мочалова Л. Комунікації воєнного часу. Як бізнесу взаємодіяти з аудиторією. The Page. URL: <https://thepage.ua/ua/experts/yak-biznesu-komunikuvati-z-auditoriyeu-pid-chas-vijni> (дата звернення: 10.11.2022)

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-280-0-61>

Галацька В. Л.

*кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри філології та перекладу,
Український державний університет науки і технологій*

ВИМІР ТЕАТРАЛЬНОГО БУТТЯ УКРАЇНИ: МІЖКУЛЬТУРНІ АКЦЕНТИ

Театральне мистецтво України в сучасному комунікативному просторі виступає самодостатньою формою художньої комунікації й розвивається за особливими мистецькими законами. Саме через мистецтво Мельпомени з його особливою метафоричною мовою можливе взаєморозуміння в суспільстві, гармонізація людської особистості, а також ефективний міжкультурний обмін. Україна позиціонує себе сьогодні як держава, що бореться за національну незалежність в контексті російсько-української війни, зберігаючи свою

національну ідентичність, продукуючи нові смисли, культурні концепти.

Природу сценічного мистецтва, як правило, досліджують за допомогою різноманітних підходів, підкреслюючи його міждисциплінарний характер: культурологічного, філософсько-естетичного, психологічного, соціологічного, семіологічного та ін. Кожен з них здатен по-своєму виявляти сутність та закони функціонування мистецтва, засоби освоєння життєвих реалій. Сучасний театр України розвивається сьогодні в глобалізованому світовому континуумі потужно, в нових інтерактивних формах, звертаючись до постмодерного переосмислення класики. Для нього характерний синергетичний зміст, який позиціонується в нелінійності, несистемності, нестабільності відображення дійсності [2, с. 10].

Драматурги, режисери, актори, критики освоюють найновіші засади світових театральних практик, втілюючи їх у національному сценічному просторі. Особливо продуктивними на вітчизняному театральному ґрунті виступають культурологічні ідеї польського режисера Єжи Гротовського, який виділяє дефініції «перформер», «метод», «ритуал». Мистецтво, на думку відомого режисера, є провідником. Воно здійснюється за допомогою перформансу, що означає «доконану дію, акт» [1, с. 135]. Реалізація цього процесу в театрі відбувається у вербально-дієвій формі: сюжетних лініях, перипетіях конфлікту, мовних партіях дійових осіб п'єси.

Презентація діяльності театру як важливого засобу міжкультурної комунікації в медійному полі відбувається сьогодні за допомогою нечисленних друкованих видань («Кіно-театр», «Український театр» та ін.) Головна ідея публіцистичної інтерпретації відомих театральних подій вибудована на прагненні до діалогу культур, облагородження людської особистості, пошуку смислу буття. Автори матеріалів різних жанрів (інтерв'ю, рецензії, огляду) вдаються до концептуального осмислення умовної сценічної дійсності, оперуючи театрознавчою термінологією, залучаючи широкий інтертекстуальний чинник. Провідні театральні оглядачі О. Саква, Ю. Швець, Л. Брюховецька, В. Котенок, А. Канівець та ін. аналізують постановки з точки зору естетичної цінності, впливу на людську свідомість, проводять паралелі з відомими світовими зразками жанру, переосмислюють сценічний твір у національному контексті. Так, театральний критик В. Котенок, характеризує в рецензії знакову сьогодні для українського культурного простору виставу «Гуцулка Ксеня» в Івано-Франківському національному драматичному театрі імені Івана Франка, констатує: «У комедійно-мелодраматичній «Гуцулці Ксені» режисер занурює

глядачів у побут і традиції гуцулів, описує красу їхнього мальовничого краю, показує, як вони вмюють радіти життю, а головне – щиро любити свою сім'ю, батьківщину, звичаї і саме життя» [3, с. 6].

Сучасний театр України став насправді унікальною творчою інституцією, найбільш мобільним, запитаним у глядачів видом мистецтва, який існує в жорсткій військовій реальності («Театр у хроніках війни»). Його націєтворчий контент, високий художній рівень цікаві для світової культурної громадськості. Це засвідчує переможна участь провідних українських театрів у міжнародних фестивалях останніх місяців (Шекспірівський у Шотландії – вистава «Гамлет», сучасної драми в Угорщині – вистава «Лімерівна»). Сьогодні діяльність національного театру покликана виконати найскладнішу місію – збереження національних орієнтирів, тонко організованої людської особистості в нещадній військовій реальності, гармонізації людини в глобалізованому просторі епохи. Саме на цих засадах слід вибудовувати вектори міжкультурної комунікації, презентуючи український театр світові.

Список використаних джерел:

1. Єжи Гротовський. Театр. Ритуал. Перформер. Л.: Літопис, 1999. 185 с.
2. Корнієнко Н.М. Запрошення до хаосу. Театр (художня культура) і синергетика. Спроба нелінійності. К.: Нац. центр театр. мистецтва ім. Леся Курбаса, 2010. 280 с.
3. Котенок В. «Така еквілібристика почуттів на сцені, що заздряють за кордоном». Кіно-театр. 2021. № 5 (157). С. 6.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-280-0-62>

Доброносова Ю. Д.

*кандидат філософських наук, доцент,
доцент кафедри філософії та педагогіки,
Національний транспортний університет*

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ В ГОРИЗОНТАХ ТОТАЛЬНОЇ МЕДІАТИЗАЦІЇ

Соціокультурні трансформації сучасності відбуваються у контексті процесу тотальної і глибокої медіатизації всіх сфер життєдіяльності суспільства, тому сьогодні недостатньо осмислювати вплив окремих медіа чи медіакультури в цілому на міжкультурну комунікацію – визріла потреба акцентувати на постанні її особливого медіатизованого типу,